

Sygn. akt I PK 166/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa I. M.
przeciwko Zespołowi Szkół Ponadgimnazjalnych nr [...] w Ł.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 30 grudnia 2013 r. Zarzucono naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela.

Sąd Okręgowy w K. wezwał powódkę do uzupełnienia skargi poprzez złożenie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Powódka uzupełniała ten brak pismem z 27 kwietnia 2014 r. W jej ocenie w sprawie występuje „istotne zagadnienie prawne wymagające dokonania wykładni prawnej. Wymaga bowiem wyjaśnienia sens przepisu art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 - Karty Nauczyciela w kontekście stanu faktycznego zaistniałego w sprawie. Skarżąca przyjmuje bowiem, iż na dzień zawarcia przez nią umowy o pracę z pozwanym tj. 31 sierpnia 2011 r. pracodawca nie dysponował wiedzą o

organizacji nauczania obowiązującej w roku szkolnym 2012/2013. Pojawia się zatem wątpliwość co do tego, czy uregulowany w tymże przepisie wyjątek od zasady zatrudnienia nauczyciela na czas nieokreślony w postaci istnienia potrzeby wynikłej z organizacji nauczania winien istnieć jako przyczyna (motyw) zawarcia z nauczycielem umowy terminowej w momencie zawarcia tej umowy, czy też istotnym jest jedynie to, aby realnie taka potrzeba ex post zaistniała niezależnie od wiedzy i woli pracodawcy na dzień zawarcia tej umowy”.

W ocenie skarżącej powstaje zatem wątpliwość (na gruncie art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela) co do tego, „jakie znaczenie nadawać świadomości i woli pracodawcy zawierającego z nauczycielem mianowanym umowę o pracę na czas określony. Czy zatem warunkiem prawnej poprawności tej umowy jest jedynie obiektywne istnienie (zaistnienie w czasie późniejszym) przyczyny związanej z organizacją nauczania uzasadniającej zawarcie z nauczycielem umowy terminowej, czy też również istnienie po stronie pracodawcy wiedzy o istnieniu tej przyczyny (potwierdzonej okolicznościami racjonalnej prognozy zaistnienia tej przyczyny), która to świadomość stanowi motyw zawarcia tej umowy. W ocenie skarżącej z uwagi na wyjątkowy charakter prawny omawianej regulacji i jej ochroną wobec pracownika funkcję, należy przyjmować, iż koniecznym jest wykazanie przez pracodawcę obu faktów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono wyraźnie, że „w dacie zawarcia z I. M. umowy o pracę obiektywnie uzasadnione było przewidywanie, iż potrzeba jej zatrudnienia obejmuje tylko rok szkolny 2011/2012, co skutkowało zawarciem prawnie skutecznej umowy o pracę na czas określony od 1 września 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r. Powódka zresztą przyznała w apelacji, że liczba godzin języka angielskiego w Zespole Szkół Ponadgimnazjalnych Nr [...] w Ł. w roku szkolnym 2012/2013 uległa zmniejszeniu w porównaniu do roku szkolnego

2011/2012. Sąd Okręgowy podzielił zatem pogląd Sądu I instancji co tego, że została tu zrealizowana hipoteza normy prawnej zawartej w art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, który w drodze wyjątku zezwala na zatrudnianie nauczyciela mianowanego w szkole na podstawie umowy o pracę na czas określony”.

Zgodnie ze wskazanym wyżej art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, w przypadku zaistnienia potrzeby wynikającej z organizacji nauczania lub zastępstwa nieobecnego nauczyciela, w tym w trakcie roku szkolnego, z osobą rozpoczynającą pracę w szkole, z nauczycielem kontraktowym lub z nauczycielami, o których mowa w ust. 5, stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas określony. W powyższego wynika, że zatrudnienie nauczyciela mianowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy staje się konieczne w świetle wynikających z tego przepisu przesłanek. Taka wyjątkowa podstawa zatrudnienia nie może być zależna od uznania pracodawcy. Byłoby to sprzeczne z gwarancyjnym charakterem norm prawnych regulujących stosunek prawny nauczyciela mianowanego (wyrok SN z 15 września 2006 r., I PK 62/06, Pr. Pracy 2007, nr 2, s. 31 oraz wyrok SN z 29 stycznia 2008 r., I PK 169/07, LEX nr 448147).

Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanych rzekomych zagadnień prawnych. Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi (postanowienie SN 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.).

Sformułowane w skardze rzekome zagadnienie prawne jest sztucznie wykreowane niejako poza ustalonym stanem faktycznym i jego rozstrzygnięcie nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla niniejszej sprawy. Idąc tokiem rozumowania skarżącej, w zasadzie nigdy nie doszłoby do spełnienia przesłanek z art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, co pozbawiałoby normatywnego znaczenia tego przepisu.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną została doręczona drugiej stronie przez Sąd – art. 132 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 12 października 2011 r., II CZ 70/11, LEX nr 1044005).